Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag. Pris för 3 Månader 1 Rdr. Bco.

Enkla. No. 8 sk. Bco.

SÖNDAGS MAGASIN.

No. 3 Götheborg, Söndag d. 15 Oct. 1848. 4 Qvar.

Bröderna von Hallern.

(Forts. fr. föreg. N:r.)

Ilgiltig lemnade han djuret fria tyglar. Det bar hemåt på den bekanta wägen och i långsamt traf. — Plötsligt lyßnade Herman; han förnam ljud af hästhofwar efter sig.

Min broder, ropade han, och redan warseblef han ryttaren genom dunklet. Det war August — hans Maries förförare — förstöraren af hans lycka — hans största fiende, målet för hans glödande hat! — — — Ett handgrepp åt sadelens framdel, — ett ögonblick — — och August föll genomborrad af en kula från sin broders hand! — — — —

Skottet kom Herman att studsa. Brodermördare! ropade det i hans inre, och en gräslig känsla, ångest och förtwiflan grep honom. Han sprang ifrån häften, för att se, hurn det gått med den skjutne. Fruktanswärda ögonblick! August hängde med ena foten i stigbygeln och släpades af häften. Mekaniskt ilade Herman efter densamma. — Plötsligt hörde han röster på afstånd. Man skulle finna honom, om han blef quar, ty skottet skulle

tillocka folk. Han satte då af i galopp och jagade, likasom förföljd af furier, öfwer fält och dal, öfwer sten och sten. Han såg ingenting, han hörde ingenting, han kände ingenting. Såsom en bildstod hängde han på ryggen af sin häst, blott gnisslande med tänderna och framstötande ordet: brödermördare!

I dagens gryning wäckte mig en bonde, som höljd i smuts och dam, inträdde i min sofkammare.

Jag tager wäl ej miste. En ung herre gaf mig detta bref i wärdshuset i wår by i dag och uppdrog åt mig, att så fort som möjligt fortskaffa det. Det måste innehålla wigtiga saker, ty herren gaf mig hela 4 thaler, sedan jag lofwat att skynda mig.

Jag fattade brefwet. Himmelens Herre, utropade jag, ty det första jag såg, war dessa ord: Jag är hämnad; August är ej mer. — Brefwet innehöll i få ord förloppet med mordgerningen. Skriften war nästan oläslig och förrådde en darrande hand, man kunde lätt dömma till Hermans förtwiflan och wilda sinnesstämning. På slutet bad han mig, att så mycket som möjligt dölja saken; han ämnade fly till Italien. Han hoppades att med hwad han hade på sig i penningar och penningars wärde kunna komma till Mailand. Jag skulle genast utur hans sekretär uttaga det guld, som der fanns, och öfwersända till Mailand. Derifrån ämnade han wända sig till sin fader, för hwilken han wille framställa olyckan, såsom utgången från en duell, der han sjelf warit sin broders sekundant.

Mina känslor kan jag ej beskrifwa! Min bäste wän är mördare — sin broders mördare, hans mördare, som han förut så högt älskat! — en mördare af swartsjuka, af kärlek till en trolös, föraktlig quinna.

Snart war olyckan bekant i J. Augusts lik införtes tidigt följande morgon till staden, af bönder, som aftonen förut uppfångat hans häst. Jag igenkände knappast den sköna ynglingen; jag förmådde dock blott att kasta en flygtig blick på det olyckliga offret. Det föreföll mig, som om den döde wille resa sig upp och wåyrka, att hans broder måtte anklagas och hela förloppet uppdagas.

— Jag skyndade mig hem och inneslöt mig i min kammare.

Efter en timma fick jag kallelse att infinna mig hos universitetets rektor. Han sade mig, att han fått i uppdrag, att fråga mig, såsom wän till den döde och dess förswunna broder, om jag kunde meddela något om duellen; jag kunde ej med bestämdhet försäkra det, dock hade jag orsak att tro, att August mottagit en uppmaning på pistol och att Herman sekunderat honom. Emot hwem, hwarest och när, wisste jag ej att angifwa. Denna utsago togs till protokollet. Ifrån detta ögonblick förhördes jag ej widare, och saken undersöktes ej mera. Hwad grunden härtill wer, wet jag ej; dock tror jag, att man fruktade, att indraga i undersökningen några medlemmar af furstelig familj, som då studerade i J, och af hwilka en för kort tid sedan på en bal haft häftig ordwärling med August. Detta wär ock den allmänna meningen.

Såsom det städse plägar ske wid dylika tillfällen, war händelsen glömd efter några weckor, och jag kunde härom underrätta Herman, som skrifwit mig till från Venedig.

Många, många år woro sedan dess förflutna. Jag hade för längesedan fulländat mina studier, derefter tillbringat några år på resor och lefde nu lugnt och tillfreds i D. . . . Från Herman v. Hallern hade jag sedan lång tid ej hört något. Hans sista bref war daterådt i Neapel, ungefär 8 månader efter olyckan. Hufwudorsaken, hwarföre wår korrespondens afstannat, war den, att jag, då jag lemnade J., ej wisste hwilket universitet jag skulle besöka och Herman derföre ej kände min wistelseort. Dock hade jag för kort tid sedan hört af en Holsteinare, som passerade D. att gamla v. Hallern war död och att Herman, såsom arfwinge tillträdt sadrens högst betydliga besittningar. Men han war ej lycklig, han såg sjuk och blek ut, och war i högsta grad swärmodig. Hans fader hade ofta sökt att öfwertala honom att wälja sig en hustru och att i äktenskapet söka lindring för sin smärta. Dock wid hwarje förnyadt upprepande af sådana förslag blef han otålig och talade alltid med högsta förakt om quinliga slägtet. — Jag kände wäl grunden till allt detta och hade det innerligaste medlidande med den unga mannen.

Plötsligen erhöll jag ett bref, på hwars utanskrift jag med första ögonblicket igenkände min olyckliga wäns hand. Darrande bröt jag det Dess innehåll war af följande lydelse.

Älskade wän!

När dessa rader läsas af Dig, är deras författare redan död. En häftig sjukdom har gripit mig sedan åtta dagar. Läkarne söka att trösta mig och att framställa mitt tillstånd såsom mindre farligt. Men jag sjelf ser allt för wäl, huru det snart är slut med mig. Den fruktanswärda swagheten och förslappningen af alla mina krafter, i förening med en grufwig bröstwerk, skall innan kort göra slut på mitt olyckliga lif. Om min matthet kan du sjelf dömma, då du får weta, att jag sedan flera dagar welat skrifwa, utan att kunna det. I dag känner jag mig något lättare. Det är det sista uppflammandet af en lampa, som snart skall slockna. Att skrifwa blir mig swårt, men måste dock ske. Du känner min förbrytelse, min fruktanswärda gerning, och det är en plikt af mig att närmare upplysa dig öfwer denna punkt.

Min fader dog för tre månader sedan. När den olycklige gubben, som ofta talade om sin dyre August och helgade heta

tårar åt hans minne, låg på dödsbädden, föll det mig flera gånger in, att för honom bekänna mitt brott. Jag wille kasta mig till hans fötter och bedja honom om förlåtelse. Men — tänkte jag åter — hwarföre så förbittra den arma mannens sista stunder och låta honom i sin ende, öfwerlefwande son se och förbanna sin förstföddes mördare. — En hastig död skulle warit den oundwikliga följden, och en gruflig fadersförbannelse skulle ännu mera tryckt mitt redan förut förkrossade hjerta. Nu wet han mitt brott; August har der uppe meddelat honom sin broders förbrytelse, och wißerligen hafwa de båda, deruppe, der det ej finnes något hat eller hämnd, bedt Herran, att göra ett slut på mitt lidande, och att taga samwetets förfärliga qual ifrån mig. Jag känner, att Herran hört dem. Snart skola mitt hjertas smärter och förtwiflan upphöra! —

Dock rasst till huswudsaken! Mina ögonblick äro räknade!

Ungefär för åtta dagar sedan satt jag en aften i min trädgård, med bedröfwelse tänkande på forna tider. Min illgerning framstälde sig för mina ögon i hela sin fruktanswärda storhet och bragte mig nära till förtwiflan. Då förekom det mig, som om min broder nalkades, lade sin hand på mitt husvud och wänligen försäkrade mig om förlåtelse. Mitt sinne lugnade sig och förtwiflan lemnade rum för melankoli. — Plötsligen studsade jag genom ett lätt slag på skuldran, och tänk dig, kära, älskade wän, jag wille rusa upp, skrika, skratta, förbanna — — — dock nej, det kunde ej wara så, — det war en synwilla, det kunde ej wara min broder, som stod framför mig. — Jag sjönk tillbaka på min stol.

Förlåt, Hr v. Hallern, sade den obekante till mig, man sade mig, att jag kunde träffa er i trädgården och jag tog mig friheten. —

Hwem är ni och hwad will ni, afbröt jag honom, i det jag med den förfärligaste ångest betraktade hans drag, som ända till underbarhet likнade min broders.

Min Herre, war lugn. Jag ser er ångest och finner den fullkomligt grundad, ty jag känner eder historia, wet om eder hemlighet, wet om eder gerning, wet, att ni — —

Karl, ropade jag och fattade krampaktigt hans hand.

Ännu en gång, lugna er och hör mig. Jag har märkt att min likhet med eder olyckliga broder frapperar er. Densamma är werkligen förwånande, dock ej oförklarlig, ty — jag är af samma kött och blod som han — — ja, jag är eder broder. En ungdomssöfwerilning af eder fader, då han studerade i H. gaf mig lifwet. — Blif nu quar, Herr broder, jag talar sanning. Se här er faders bref till min moder, hwaruti han beder henne, att förtiga hans namn, och lofwar att förja för henne och barnet. Båda höllo ord. Min mor dog strax derefter. En fader wisade sig som en hederlig karl. Han lät gifwa mig uppfostran och bestämde mig för jägareliefwet. Jag will wara upprigtig. Jag misbrukade min faders godhet. Jag blef liderlig, slösare, spelare och dagdrifware. Två gånger betalte den ädle mannen mina skulder, två gånger warnade och hotade han, att draga sin hand ifrån mig. Jag hörde ej hans böner, jag skrattade åt hans wälmenande bref. Här äro de: de wittna för mig. Då upphörde han hotelsen. Han lösgjorde sig från mig och öfwerlemnade mig åt mitt öde. Förgäfwes woro mina föreställningar. Jag har warnat dig — skref han till mig; jag har bedt dig ändra ditt lefnadssätt; jag har förkunnat dig straff — du har ej anmärkningar welat. Wälan, jag twär mina händer. Dina böner äro förgäfwes. Blott en ting förmår; att åter förwärfwa dig min ynnest, ett tadellöst, nyktert lif. — Jag såg wäl, att det war hans oinskränkta wilja; men för att åter förwärfwa hans gunst, måste jag ändra mitt lif, måste jag arbeta och försaka mina nöjen. Detta war ej möjligt. Jag försökte då andra wägar, att förskaffa mig uppehälle. Jag wille närma mig eder broder, wille meddela honom hemligheten och bedja honom om understöd. Jag hoppades mycket af hans goda hjerta, ännu mer af den hotelse, som jag wille bifoga till mina böner, nämligen att bekantgöra förhållandet med min födelse, och sålunda besläcka min faders rykte. Mina kreditorer ansatte mig nu mer än wanligt. Jag måste hemligen fly från min bostad. Genast följdes jag af offentliga annonser, och min enda utwäg war nu, att söka att djupt förborga mig. Jag flyttade då till byn nära wid J. . . Här kunde jag lefwa stilla och obekant, och här erbjöd mig orten, alldenstund eder broder ofta kom dit, tillfälle att tala med honom ensam. Jag undwek att träffa Er hos honom, då jag hade hört, att Ni ej hade Augusts medlidsamma hjerta. I byn wäntade jag eder broders ankomst. Jag hade bestämt att nödwändigt träffa honom.

"Jag hade just beredt mig att gå ut och taga den ginwäg, som jag wisste att eder broder brukade rida, då det häftigt knackade på dörren. Jag såg ut genom fönstret och såg — er. Skyndsamhet war nödwändig, ty om ni fått se mig, hade hela min plan warit störd. Snabt sprang jag upp och bad Maria dottren i huset, att för Guds skull ej förråda mig. Hwarföre, frågade hon skyldigt, det är min älskare; och han skall ej göra eder något ondt. — Din älskade! — Ack ja, sade hon, skriftwaren Berghaus från J. . . Hon sprang mot dörren, rodnande af jungfrulig blygsel".

Dyre, dyre wän. Jag kunde ej längre åhöra berättaren — Han war oskyldig! Gud! min arma broder war oskyldig och en fruktanswärd förwärfling gjorde mig till brödermördare.

(Forts.)

St. Georgskyrkan i Bocherwille.

Byn Bocherwille wid Rouen har en kyrka, som kanske ensam af Europas kyrkor kan berömma sig, att sedan åtta århundranden, då den byggdes, ej hafwa blifwit rörd för att repareras. Kyrkans grundläggning infaller, efter en ännu för handen warande urkund, emellan åren 1032—69. År 1174 blef hon abbotsdöme. De ifrån marken till spetsen 180 fot höga tornen äro uppförda, liksom hela kyrkan, i en enkel men rå styl; men arbetets noggrannhet, fasthet och regelmässighet äro beundranswärda. Hwad de der anbragta bildhuggerierna beträffar tala de tydligt för det antagande, att denna konst då war i sin linda.

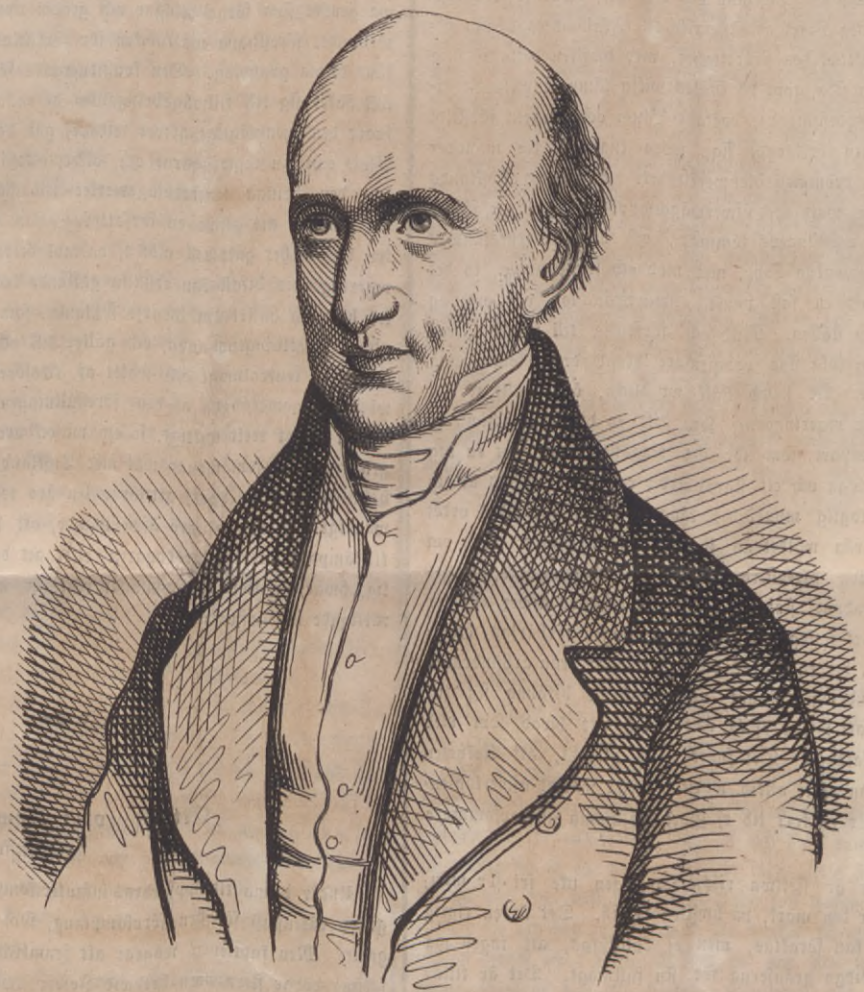

Erkehertig

Johan,

Riksföreståndare i Tyskland.

Erkehertig Johan, Riksföreståndare i Tyskland *).

Den 8 April upptogs af den tidskrift, der wi hämtat följande notiser, en adreß till Tyskland och deß folk, hwarunti föreslogs att taga Erkehertig Josef af Österrike till Förbundets högsta öfwerhufwud. Oaktadt den fiendtlighet, med hwilken detta förslag upptogs från den sida, som då syntes wilja lämpa Tysklands historia efter eget godtfinnande, oaktadt Blum och Itzstein särskildt deremot offenteligen förklarade sig, woro knappast tre månader förgångna, innan drömmen blef werklighet. En ibland Tysklands ädlaste furstesöner, wald med öfwerwägande röstantal, griper, såsom riksföreståndare, regeringens tömmar, och alla fäderneslandets sanna wänner uppwakna ånyo, med mod och förhoppning, ty det har åter wunnit en fast punkt, hwarifrån lag och ordning kunna intaga sina ställen. Mild och försonlig till sinnes såsom han är, skall han söka sina rådgifware bland dem, som hafwa folkets förtroende. Åt hwad håll wi blicka, öfwer allt se wi män i spetsen för regeringarne, som till en del, sedan årtionden, woro deras bekämpare; som för det ringaste brott mot en lag hafwa ett skarpt öga och ett skarpt ord; och likwäl dreps aldrig föraktet för all laglig myndighet längre, aldrig uttalades ordet öppnare för det råa wåldet än i deßa nyfrälsta stater. Och om här och der enskilda personers egendom blifwer oantastad, det gemensammas egendom, statsegendomen blottställes öfwer allt för plundring; wildtet i skogarne bortskjutes, skogen förhärjas, byggningar förstöras, wapen stjälas och besparingar från århundraden lemnas till plundring. Knapt wäga enskilta bekänna sig till den grundsats, att wåld ej är rätt, och att hwad som med wåld kan tillbakatagas. Det synes wara glömdt, att klokheten till och med utan rätt, alltid warit det råa wåldet öfwerlägsen, äfwen om den för en kort tid ej gjort detsamma allwarsammare motstånd.

Och ty wärr är sjelfwa riksförsamlingen icke fri för män, som underminera den mark, på hwilken de stå. Det är en rigtig grundsats, som kan föraktas, men ej kullstötas, att ingen må egenmägtigt utwidga gränserna för sin fullmagt. Det är tillåtet att föra en annans talan, men detta måste ske i deras intresse, för hwilka jag talar. Må den ytterst wenstra sidan bära sig åt, hurn den will; den står dock på grunden af förbundsbeslutet af d. 30 Mars detta år, och åtminstone i Sachsen, likasom i de flesta tyska länder, äro walen till den konstituerande församlingen utskrifna för intet annat ändamål, än för det: "att tillwägabringa det tyska författningswerket emellan regeringarne och folket", och sjelfwa Förparlamentet och de Femtios utskott hafwa genom sina förhandlingar och genom upptagandet af den af förbundet föreslagna mättstocken för förfallanderna oafwisligt erkänt denna grundlag. Den konstituerande församlingens uppdrag inskränker sig till tillwägabringandet af en riksförsamling, och så snart den egenmägtigt griper widare, går den utom sina gränser. Blott emellan regeringarne och folket, alltså på fördragets wäg, kan den bringa författningswerket till stånd, och det beslut, att den har att gifwa en författning, har man med allt för liten bestämdhet gått till mötes, oaktadt detta beslut först genom regeringarnes bifall kan erhålla gällande kraft. Detsamma gäller helt och hållet om hwarje syßlande, som föreningen företager utom författningens anda, och gäller till och med om inrättandet af en centralmagt och walet af riksföreståndare. Och ehuru wi äro genomträngda af den föreställningen, att den dermed har werkat något reelt nyttigt, såsom wi ock äro öfwertygade, att ingen regering, som menar wäl med Tyskland, motsäger detta, så bekänna wi dock öppet, att för walen äro regeringarnes bifall nödwändige. Äfwen wi äro öfwertygade, att folksuweräniteten åter tillkämpats under Marsdagarne, eller att den, såsom en ursprunglig, hwarje nation tillkommande rätt, är återtagen från de oberättigade innehafwarne.

*) Denna artikel skrefs i Juli. Wi weta alla, hurn de der uttalade förhoppningarne realiserats. Omdömet öfwer Tyskarne och deras sätt att gå tillwäga i ordnandet af det fördelaktigaste. Detta kan påstås, med all den aktning man är skyldig Riksföreståndarens utmärkta personliga egenskaper. Det är ej lätt att styra dem, som ej wilja låta sig ledas af de sofklaraste sanningar i statslåran.

Ett Uppror i Rom.

(Slut fr. föreg. N:r.)

Under denna tid uppfordras infanterikompagniets kapiten att afgifwa räkenskap för den förolämpning, som skett på gesandtskapets gebit. Men kapitenen wägrar att framträda, och en ytterligare salfwa dödar flera man bredwid Josef; två domestiker, som tillhörde gesandtskapet sårades swårt. Genast lemnar gesandten ett par af officerarne i sitt sällskap hos de upproriska, för att hålla dem tillsammans, och störtar sig med Duphot och Sharlock på soldaterna. Duphot, gripen af owilja, anländer först, springer fram emot bajonetterna, och ropar högljudt på kapitenen. Plötsligt öppnas lederna och Duphot tränger fram derigenom; men lika hastigt tillslutas de åter bakom honom. Josef och Sharlock komma nu fram, men soldaterna aflägsna sig med Duphot, hwilken, såsom Josef ser, sätter sig till motwärn. Han förföljer dem, beledsagad af den läcka Sharlock; men soldaterna wika be-

ständigt från en gata till en annan, ända till Porta settimaniana, tämligen långt från franska jurisdiktionen. Der stanna soldaterna och synas wilja öfwergifwa Duphot. Han will begagna sig deraf och återgår till Josef, som han ser några steg ifrån sig, men i samma ögonblick träffas han i bröstet af en gewärskula. Rasande springer han upp, en annan kula sträcker honom till marken. En ny salfwa sönderfargar fullkomligt hans kropp. Josef, utom sig af raseri, störtar mot Duphot. Sharlock, som ser, huru en mängd gewär äro rigtade mot Josef, rycker honom bort med wåld och skuffar honom före sig in på en mörk gränd, och besparar således de upproriska en ny förbrytelse. Josef, som sålunda återkommit till sitt palats, möter på wägen dit Eugene och Arrigbi, som förföljdes af ett helt kompani. En kamp af fyra personer, mot ett helt kompani skulle warit en galenskap. Josef betänkte, att han åtminstone borde beskydda sin fru och sin syster, som ensamme quarblifwit i palatset. Deras återkomst uppwäckte allmän g'ädje ibland de anhöriga; men då den tappre Duphots död blef bekant, följde en allmän förtwiflan. Om man betänker att Duphot war en bland de tappraste af denna armé, som räknade en hjelte i hwarje soldat, om man betänker, att denna dag war dagen före hans förmälning med Demoiselle Clary; Madam Josefs syster, skall man lätt begriva anledningen till denna förtwiflan.

De i palatset närwarande offiserarne wille ut, för att hämnas honom, men Josef höll dem tillbaka. Nej — utropade han — Frankrike måste hämnas honom; inga soldater få offras. Nej, Rom sjelf måste knäböja wid den tappre Duphots graf.

Offiserarne afstodo från sin hämdeplan, men kunde ej afhålla sig ifrån att hämta tillbaka generalens lik. Beledsagade af några bewäpnade tjenare, begåfwo de sig till det ställe, der förbrytelsen blifwit utöfwad, och funno kroppen wid Porta Settimaniana, afklädd, naken och genomborrad af mer än åtta kulor. De bemägtigade sig liket och förde detsamma till franska palatset. På wägen mötte de mördarne, som smyckat sig med generalens prydnader; Kapiten Amedro bar hans sabel, en prest hade tagit hans epåletter.

Emellertid hade det lyckats Josef att tillsluta sitt palats. Han hade bewäpnat sitt folk och beredde sig till ett förtwifladt motstånd, men han hade ej kunnat helt och hållet rensa huset för republikaner, som inträngt i deß inre delar. Ställningen kunde således ej annorlunda anses, än som mycket betänklig. Josef skref till statssekreteraren Doria och fordrade af honom, så wäl det skydd, som hwarje regering är skyldig de främmande ministrarne, som upprättelse för Duphots mord. En tjenare wågade att genom de häftiga soldaternas kulor framtränga till ministeriet. Förskräckliga rörelser följa på hwarandra under denna dag. I samma ögonblick komma ambassadens offiserare med Duphots lik. Ett nytt uppträde af förtwiflan och owilja framkallades genom anblicken af denna rysligt stympade kropp. Ett ögonblick derefter håller en wagn framför palatsets ingång. Josef tror att det är Doria, som kommer för att urskulda sig och att gifwa den begärda satisfaktionen. Men i deß ställe ser han en af sina kollegor, gesandten från Toscana, riddaren Angielom, som wille dela hans fara. Josef, förtretad öfwer regeringens långsamhet, skrifwer ännu ett bref och begär sitt paß. Emellertid kommer ännu en af Josefs kolleger, riddaren Azara, och protesterar genom sin närwaro emot folkrättens förolämpning. Det war på wisst wis ett öppet tillkännagifwande af den owilja, som dikterat brefwen. Emellertid följde ingenting häraf. Josef skrifwer för tredje gången, och nu i en befallande ton, han ålägger statssekreteraren, att sända honom sina paß; han hotar och underrättar honom om den förestående hämden. Då ändtligen swarar den sluge och listige ministern i en låg ton; han urskuldar sig och söker att återhålla gesandten. Men för sent! Följande dagen afreste denne och knappast två månader derefter fanns det ej mer någon påstig regering, och Rom måste knäböjande på Duphots graf afbedja sin förbrytelse.

Fiskafänge.

Uti Bohuslän satte en man sin hummertina, hwaruti han plägade fånga hummer, på en bergshäll; uti tinan war agnet quar, som han brukat efter hummern; när mannen gått bort kommer en skata och flyger in uti tinan att äta upp agnet; hon slapp wäl in, men hittade ej ut; derpå kommer en räf, och då han blef warse, att skatan flög af och an i tinan, gick han dit och mente sig få en härlig måltid, kröp alltså äfwen uti tinan, och då han som bäst höll på att taga fast skatan, råkade det icke bättre, än att han ruskade tinan för mycket, så att den kullrade nedför berget och i sjön, och som en stor sten war bunden wid henne, så sjönk hon till botten. Slutligen går en skådda (ett slags sjundror) dit in efter agnet. Då karlen kommer och ser att tinan war fallen i sjön, går han dit, drager henne upp och finner deri en fogel, ett fyrfotadjur och en fisk.

"För en styfwer peppar!"

"Det war rätt mina snälla, för en hel styfwer på en gång, det duger, då behöfwen I ej att gå så ofta."

"Der ser jag åter en, som icke är här!"

Från

C. PETERSENS

Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

har i dag utkommit och säljes i alla Stadens Boklådor, äfvensom hos Utgifvaren:

24 Infall

af

TEGNÉR

à 16 sk. B:co.